

Art

Coordina **Josep Lambies**
jlambies@timeout.cat

Va tornar de Berlín amb ganes d'anar a la guerra.

Demà a la batalla venceràs

Bruno Ollé espera una ofensiva apatxe fent-se l'amo i senyor del seu fort. En **Josep Lambies** prepara les fletxes per assaltar el campament

Encara que ja hagi complert els 30, Bruno Ollé segueix sent un d'aquells nens amb l'armari desordenat que es comporten com el general Thursday esquivant les fletxes d'un atac apatxe, agotzonats rere els faldons de les estovalles de la taula del menjador. Com Calvin amb el barret de *cowboy* i les pistoles de plàstic, però sense el seu inseparable Hobbes. "L'art és absurd per naturalesa", diu en Bruno. I per això s'ha construït un fort de fusta clara, com els

que es veien a Arizona durant la conquesta de l'Oest. Aquí és on espera, com un minotaure amb ulleres de pasta blanca, l'ofensiva de l'enemic inexistent.

La versió oficial és que els de la Fundació Suñol el van convidar a exposar a l'Espai Zero, aquell que té l'accés pel carrer Rosselló, i que va decidir aixecar-hi una fortalesa. "Sobretot m'agradava molt el pati –diu, amb cara d'home seriós–. No s'hi havia intervingut gairebé mai, i vaig pensar que el podia utilitzar per

crear un nou recorregut". La realitat és que s'hi ha instal·lat amb la seva col·lecció de destrals curioses, construïdes amb llistons de sintètica, cordills, filferros, un tros asimètric de mirall, i d'altres residus que ha anat arreplegant, enrotllats amb franges de precint. Fins i tot s'hi ha endut una bandera feta amb una bossa d'escombraries. Està més que preparat per jugar als batallons de *La legió invencible*.

Té 30 anys, dèiem. En fa deu, els de l'hotel Amister de

l'avinguda Roma li van proposar decorar una de les plantes de l'edifici amb obra seva. "Era, per descomptat, el més jove de tots els artistes seleccionats", explica. Devia cridar l'atenció. Va ser allà on va conèixer en Chema Alvargonzález, l'home que li va canviar la vida. No perquè establissin cap relació de mestre-deixeble, ni perquè gràcies a ell fos presentat en societat. "Va fer una cosa per mi: aconsellar-me que anés a Berlín". I li va fer cas. Pocs mesos després, en Bruno vivia a la Glogauair, la residència de joves artistes d'un dels edificis de Ludwig Hoffmann del barri de Kreuzberg, que en Chema havia comprat pels volts del 2002.

Ès a Berlín on va començar a portar un dietari gràfic, *Temporal continuo*, que les ha vist de tots colors: guixots

“

Va ser en Chema Alvargonzález qui em va aconsellar que me n'anés un temps a Berlín

indiscriminats en forma de zig-zaga, dissenys arquitectònics d'alta enginyeria que li van servir de treball preparatori per a aquesta muralla de fusta i un escrit una mica torbador que diu "*Killing my mother with my left hand*". Les làmines de *Temporal continuo* formen part d'una de les instal·lacions que es poden veure intramurs a can Suñol, escortades per uns quants feixos de javelines casolanes que ha anat esmolant per si demà hi ha acarnissament.

Això últim és cosa vostra. Poseu-vos les pintures de guerra i no us deixeu l'arc i les fletxes. En Bruno és allà, silent, impassible, amb la mirada concentrada i preparat per a la lluita com una àguila imperial. Però ho reconeix: "Tot plegat és com un joc de nens". No hi ha dubte que es mor de ganes de fer una partida als *indius*. Ell, en el paper de rostre pàl·lid. Vosaltres, en el de pell-roges. Aneu triant armes, que us divertireu.

HOY ES SIEMPRE TODAVÍA

Fundació Suñol

Fins al 28 de desembre